

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa Z. K., J. P., M. S. i K. O.

przeciwko D. S.A. w Z.

o ustalenie, sprostowanie świadectwa pracy, odszkodowanie i odprawę pieniężną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 grudnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 28
kwietnia 2015 r., sygn. akt VII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2015 r. oddalił apelację pozwanej spółki D. S.A. w Z. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 grudnia 2014 r., w którym sąd uwzględnił częściowo roszczenia powodów i nakazał sprostowanie świadectw pracy wystawionych powodom oraz zasądził na ich rzecz wypłatę odpraw związanych z rozwiązaniem stosunku pracy w ramach przeprowadzanych zwolnień grupowych, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 192).

W uzasadnieniach sądów *meriti* przyjęto, że rozwiązanie stosunków pracy z powodami nastąpiło na podstawie porozumień stron. wnioski o rozwiązanie stosunków pracy na podstawie porozumienia stron, zostały napisane własnoręcznie

przez powodów, jednak ich treść była w całości podyktowana przez przedstawiciela pracodawcy i pracownicy nie mieli możliwości jej modyfikacji, czy też skonsultowania się z prawnikami. W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd Okręgowy ustalił również, że inicjatywa rozwiązania umów o pracę z powodami wyszła ze strony pracodawcy, zatem słuszne było zakwalifikowanie rozwiązania stosunków pracy z powodami jako przeprowadzonych w ramach zwolnień grupowych, a to zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 192).

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiodła pozwana spółka, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty zgodnie z art. 398¹⁶ k.p.c., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania albo ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W. oraz o rozstrzygnięcie o kosztach postępowania z uwzględnieniem postępowania kasacyjnego, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

Skarga kasacyjna została oparta na naruszeniu prawa materialnego - art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 192) poprzez jego niewłaściwą wykładnię i błędne przyjęcie, że ww. norma prawa materialnego znajduje zastosowanie w rozpoznawanym stanie faktycznym, a mianowicie, że w przedmiotowym przypadku sporządzony przez pracownika wniosek o rozwiązanie stosunku pracy za porozumieniem stron jest przesłanką do przyjęcia, że do rozwiązania stosunku pracy doszło z inicjatywy pracodawcy z przyczyn tkwiących po stronie pozwanego, co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia przez sąd, że rozwiązanie stosunku pracy z każdym z powodów nastąpiło w ramach grupowego zwolnienia, podczas gdy powodowie nie byli zakwalifikowani do grupowych zwolnień, a rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z inicjatywy pracowników na ich indywidualne wnioski

oraz art. 8 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 1 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 192) poprzez jego zastosowanie skutkujące przyznaniem każdemu z powodów odpawy na mocy uregulowań ww. ustawy, w sytuacji gdy do rozwiązania stosunków pracy pomiędzy powodami, a pozwanym nie doszło w warunkach przewidzianych przez ustawę o zwolnieniach grupowych, gdyż rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z inicjatywy pracownika, a nie pracodawcy, na skutek podjęcia zatrudnienia u nowego pracodawcy.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Podniesiono, że w sprawie występuje zagadnienie prawne, które zostało sformułowane następująco:

- Czy zawarcie pomiędzy pracownikiem a pracodawcą porozumienia dotyczącego rozwiązania łączącego strony stosunku pracy na skutek przyjęcia przez pracownika oferty pracy u nowego pracodawcy powinno być rozumiane jako rozwiązanie stosunku pracy na mocy porozumienia stron z inicjatywy pracodawcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W rozpoznawanej sprawie skarżący podniósł pierwszą z powyższych przesłanek i sformułował przytoczone powyżej zagadnienie prawne. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, aby było możliwe przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej na podstawie występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to konieczne byłoby przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem

zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne" (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307 oraz z dnia 28 października 2015 r., I PK 23/15).

Zagadnienie prawne sformułowane przez skarżącego w niniejszej skardze nie spełnia opisanych wyżej wymagań, bowiem nie ma ono znaczenia dla rozstrzygnięcia sądu w tej konkretnej sprawie. Należy zauważyć, że celem skarżącego w istocie nie jest uzyskanie rozstrzygnięcia co do rzeczywistego istotnego problemu prawnego, które mogłoby wpływać także na rozstrzygnięcia sądów w innych sprawach, a jedynie polemika i podważenie ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy. Należy bowiem pamiętać, że Sąd Okręgowy ustalił, że inicjatywa zawarcia porozumienia w przedmiocie rozwiązania stosunków pracy z powodami wyszła ze strony pracodawcy. W ten sposób Sąd Okręgowy ocenił działania pracodawcy podejmowane przez niego na spotkaniach z pracownikami, takie jak chociażby podyktowanie powodom treści wniosków o rozwiązanie stosunku pracy za porozumieniem stron. Sądy obu instancji nie przychyliły się przy tym do twierdzeń pozwanego, że pracownicy, będący w niniejszej sprawie powodami chcieli rozwiązać stosunki pracy z pozwaną spółką w celu rozpoczęcia pracy u innego pracodawcy.

Należy przypomnieć, że Sąd Najwyższy nie jest sądem trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia, przysługującym od każdego orzeczenia sądów powszechnych, z którym jedna ze stron się nie zgadza. Natomiast skarżący w złożonej skardze wyraźnie dąży do podważenia ustaleń

dokonanych przez sąd II instancji i do uzyskania odpowiedzi Sądu Najwyższego, jak sądy powszechne winny interpretować stan faktyczny niniejszej sprawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.